

Michaels ruta

Bland det material jag ber om att få in till förbundets tidning Resonans kommer det ibland lite ovanliga tankar och upplevelser. Begrunda följande:

Folkmusiksmitta

I många länder i Europa och längre bort kan man inte missta sig om var man är. Landets musik följer en i affärer och på restauranter mm. Man grips av stämningen i miljön och landskap. Så också på Kreta där jag nyss var. Den grekiska musiken fanns i högtalarna här och där. På ett par restauranger vi besökte fanns det levande musik. På den ena satt två herrar med gitarr och grekisk bouzoki och spelade och sjöng i stämmor. Mycket skickligt. På den andra satt fyra stycken med fiol, gitarr bouzoki och elbas och underhöll mjukt och fint. Mycket uppskattat!

Tänk om restauranger i Sverige skulle anlita folkmusiker eller grupper som dragplåster eller bakgrund på samma naturliga sätt. Det fanns även musikaffärer och jag kunde lätt köpt med mej en bouzoki för mellan 2400:- och 3200:- inkl. mjukt fodral, men trasslet med flygbagaget avhöll mej denna gång.

Sedan var det skönt att komma hem till gamla Sverige igen och höra Vikingarna och amerikansk pop - då vet man var man är !

Sture Gustafsson i Gävle

Då vet man var man är..... Ja sätt på radion ex P4, vår lokala kanal, som är det medium som ska spegla det lokala, visa på vår särart i världsvimlet. Inte en ton eller låt som kan tolkas som speciell för vår del av världen.

Vår traditionella kultur är inget att vara stolt över, den är inte speciell, den har inget värde, den behöver ingen komma i kontakt med och uppleva. Japaner, tyskar och amerikaner kan gott få tro att de är i Grekland eller på Irland när de går på pub eller restaurant här i Sverige.

Själv fick jag under en rundtursbåtfärd på Donau i Budapest i mina öron toner av folkmusikgruppen Väsen, medan röster på engelska presenterade sevärdheterna till vänster och höger. Det hade känts bättre med Ökrös Ensemble, Musikas eller vad som helst ungerskt, när man nu ändå var i Ungern.

God spelhöst önskar Michael

Ett år med folkmusik

Det hela började egentligen året 99/00 efter att jag slutat gymnasiet, då jag - aningen rastlös - började flänga runt i Svea rike med omnejd(ex Skottland), ständigt i sällskap med min fiol. Det var då jag kom till insikt om hur få speltillfällena kan vara när man lever ett vagabondliv, men hur guld värda de är när de väl kommer. Som t.ex. när jag satt ensam på en gräsbeklädd kulle utanför Edinburgh i Skottland och fick förbipasserande vandrare att stanna upp och lystra till de skandinaviskt klingande polskorna som ljud över kullarna, eller när vi hade jamsession i vår lägenhet på Grassmarket (också i Edinburgh).

Eller varför inte Flanders Ethno i Belgien förra sommaren, som det tidigare berättats om här i Resonans. Det var med dessa händelser i minnet jag bestämde mig för att försöka få en plats på Bollnäs folk-högskolas nystartade folkmusiklinje, som jag blivit tipsad om tidigare av Maria Lidberg. Jag tyckte att det lät superroligt att ägna ett helt år åt att spela och fördjupa sig i musiken, att bara ha massor av tid och möjligheter.

En vecka före terminsstart ringde jag kansliet i Bollnäs och det visade sig att de faktiskt hade brist på fiolspelmän. Jag fick skynda mig att spela in ett band med några låtar och skicka till huvudläraren Simon Stålspets (bozoukispelman bl.a. i Kalabra). Efter det var det tyst i flera dagar, tills de ringde igen från kansliet och frågade "Kommer du i morr'n, eller?" Följaktligen satte jag mig på X-tåget mot Hälsingland, ganska ovetandes om hur det hela skulle sluta.

Inkvartering

Bollnäs folkhögskola är vackert beläget invid Ljusnans strand. En fantastisk utsikt över berg och dal. Trevliga men dyra internatrum "delades ut" och det var ett hejande hit och dit på sjuttio andra musikelever med benen förankrade i antingen klassiskt, folkmusik eller

afroamerikanskt. Folkmusikklassen var ju lite av en prototypklass, och det verkade vara lika spännande för lärare och personal på skolan som det var för oss. Vi var en ensemble bestående av fyra fioler, ett dragspel, en gitarr, en flöjt, och så Simons bozouki.

Vi hade folkmusiklektioner varje måndag. Då var det hårdkörning med två timmar satslära/arrangering, två timmar ensemble och "gemensam lektion". I alla fall till en början såg strukturen ut på detta sätt, men efter ett tag började allt inta mer lösa former, i takt med att vi åtog oss olika projekt. Det var ett evigt diskuterande och planerande, mycket beroende på att det var, icke att förglömma, första året linjen överhuvudtaget existerade och mycket hade ännu inte hittat sin form.

Våra första konserter höll vi i december, efter att ha repat ihop en repertoar bestående av hälsinge- och gästrikelåtar (t.ex. Sörjlåten, Mikaelivisan och "När jag var liten"), irländskt och en hel hög slängpolskor (av någon konstig anledning). "Slängpolske-suget" verkade passa det groove vi börjat bygga upp.

Kvartstoner i slowmotion

All övrig tid i veckan gick åt till att följa utvalda lektioner med de andra musik-eleverna (t.ex. klassisk satslära, kör o.s.v.), huvud- och biinstrumentlektioner, eget övande och spel tillsammans. Jag kanske bör tillägga att de musikteorilektioner vi hade med Simon var folkmusikinriktade. Vi följde de kursböcker Sven Ahlbäck skrivit för folkmusikprogrammet på Musikhögskolan och fick t.ex ofta. lyssna på Gustaf Jernberg spelandes kvartstoner i slowmotion.

Det sociala livet var det självklart inget fel på (det är ju en folkhögskola för sjuutton). Långa fikasessions i dagrummen, atletiska övningar i form av t.ex. badminton och trampmaskin, promenader i den vackra naturen och party på onsdagar och helger.

Skoluniformsklädda engelska flickor

I mars åkte vi till Derbyshire i England. Resan gjorde vi efter att ha hört talas om en folkmusikfestival i Derby med work-shops i irländsk musik och dans. Vår dragspelerska Lisa Eriksson har kontakt med Karen Tweed i Swåp, och Karen ordnade ett tämligen digert program för oss bestående av undervisning i skolor och för vuxna samt egna konserter. Vi fick t.o.m. spela på festivalen i Derby! Det var en helt otrolig upplevelse. Ett annat starkt minne är när de skoluniformsklädda engelska flickorna sjöng "Mikaelivisan" med klockrena röster efter en av våra work-shops.

Efter hemkomsten fortsatte spelupp-dragen att ramla in, bl.a. fick vi spela till dans en hel kväll på det gamla hederliga danspalatset Nalen i Stockholm. Vi fick också förfrågan att medverka i ett teaterprojekt i Bollnäs under sommaren; en pjäs om produktionen av lin i Hälsingland genom tiden. Vår huvudsakliga uppgift skulle vara att komponera musiken. Så ledd av Simons säkra hand började vår research efter kunskap om linframställning, och manuset skulle noggrant läsas och gås igenom. Det var till en början svårt att veta hur vi skulle gå till väga, men vid terminens slut hade alla åtminstone en låt var, inspelad och nedtecknad. Pjäsen kunde ses i Trolldalen, Växbo under juli månad och musikanter var Simon, tre från klassen och två andra.

Galen Polenresa

Som sista grej under detta händelserika år, åkte vi till södra Polen. Vi blev tillfrågade att åka med som representanter för Gävleborgs landsting, och medverka i en folkmusikfestival i Buscow. Klart att vi ville det. Dagen efter avslutningen bar det alltså iväg; alla vi i klassen, en landstingspolitiker och vår studierektor Calle Gunnarsson. Resan var betald av landstinget, så vi kunde i princip glassa runt i fem dagar, se oss omkring i Krakow, spela två konserter under festivalen (som för övrigt var av det mest traditionella slaget), festa med högljudda, skrattande vitryskor och danskar. Polenresan var bland det galnaste jag varit med om. Vi i klassen hade väldigt kul ihop, då och under hela året, även om det var ett ständigt kompromissande med sju starka viljor som ville fram.

Jag lärde mig mycket också. Det var fantastiskt att få fördjupa sig i musiken och ha en massa tid att öva koncentrerat. Vi fick lägga upp det helt och hållet efter vad vi själva helst ville hålla på med. Minst hälften av musikeleverna övade för att komma in på olika musikhögskolor, och många kom också in. Men även utan sådana yrkesplaner fick jag ut otroligt mycket av att gå på folkhögskola, och rekommenderar alla att göra det någon gång under sitt liv.

skrev Brita Westerman

2001 – en kanonsommar, kolla bara här:

Tallhedssångarna på vift

En visafton i april förlades till Häcklinge fäbodrar. Många nya sångsugna från Gävle och Valbo kom, dock inte så många av det ordinarie gänget vilket var tur för stugan blev full ändå. Helena och Sture Johansson stod för förtäringen. Värdfolket, Karin och Helge Persson, blev mycket förtjusta i arrangemanget och Karin, som är verksam i Valbo Hembygdsförening, engagerade oss till en onsdagskväll på Vretas.

Hembygdsföreningen har temakvällar varannan onsdag på sommaren, varvat med kyrkans aktiviteter. Onsdagen den 18 juli blev vi sångare inbokade. Det såg inte bra ut, de flesta hade semester och kunde inte delta. Vi skulle sitta på en scen och sjunga för publik, något som vi inte var vana vid. Turligt nog kom en tapper skara och till vår lycka blev det regn så vi fick tränga ihop oss i Vretas storstuga. Där blev det en trevlig kväll, som i Tallheden, trångt och mysigt med brasa och allsång. Vi blev bjudna på kaffe och fick för första gången ett gage för ett framträdande. Vårdinnan Karin hade förälskat sig i "Min Falk" så kvällen avslutades stämmningsfullt med: *"Flyg högt mot himlen - falk min falk. Natten är så varm."*

sjöng Sture Kerslow

Försommarspelträff vid Seljansgården .

En tapper skara på fyra personer träffades vid Storsjöns strand en försommarkväll 2001 för att spela lite. Naturen bjöd på en sagolik stämning, luften var ljummen och vattnet spegelblankt. Det var härligt att spela där vi satt på stockarna vid Storsjöns strand i den lummiga grönskan. Micke Nykäsenoja bjöd på kalasgoda kanelbullar och vi lät oss väl smaka. Vi bröt nog upp för tidigt, för på väg hem mötte vi Göran och Annika Hed, vilka rest från Gävle. Micke vände gärna tillbaka till idyllen vid sjöstranden. Kristina Danielsson, Gunilla Bohm och jag tackar för en fin kväll.

hälsar Berit Lövgren

Koverstämman 2001

Inget att rapportera...vilket ni (förhoppningsvis få) som var där vet. Stämman var inställd i år, för första gången sedan 1970-talet. Ursäktat fadäsen i vårens kalendarium där det påstods att stämman skulle inträffa som vanligt. Givetvis hoppas GSF att stämman ska inträffa nästa år. Kom igen Österfärnebo !

Oklagård

På den synnerligen aktiva gården där Anders Woxberg huserar, händer det mycket varje sommar. Självtog jag mig dit i gott sällskap onsdagen den 27 juni på spelträff. Väl framme var det ännu mer gott sällskap där. En majoritet Gävlespelmän huserade på gårdsplanen bland en del mygg som surrade ikapp med harporna och fiolerna. Några stod inne på logen och spelade, andra ute på gården. När kvällen led mot sent blev vi färre och vi gled försiktigt in i mitt favorithus – eldhuset. Där förflyttas man genast bakåt i tiden, lugnet infinner sig, låtarna kommer. Glädjande och överraskande deltog i spelandet även yngsta dottern Woxberg på fiol. Hon spelade lika rejält som sin far, kan dock inte lika många låtar än.

Ni som ännu inte hittat till Oklagård, se till att botanisera där nästa sommar. Upplevelser väntar !

lovat Michael Müller

Spelmansvägen

Den vägen går från Delsbo till Bingsjö via Svabensverk. Visste ni inte det ? Jasså, jo, jaha, kanske det. Varje år i början av juli körs färorna upp av husvagnar och tältfyllda bilar. Det är danskar, hälsingar, enoannan gästrike, vanliga semesterfirare samt folk som kommit fel.

Numera stannar många till i Svabensverk om måndagen. Kanske man hört att Sandvikens spelmanslag ska spela till dans, kanske man hört att ytterligare fem av Sveriges bästa spelmanslag gör detsamma, kanske man hört vilka som ska hålla konsert i det upprustade brukstallet. Det är i alla fall väl värt att stanna till. Förutom ovan nämnda grundingredienser för en lyckad kväll, så fanns i år även en (visade det sig) knökfull visstuga samt kulande och hornblåsande hälsingar vid dammsjön. Två danskurser inledde kvällen, ett mastodontigt allspel med bortåt 150 spelmän följde, och sedan var det så mycket att man knappt hann fika.....Kul i alla fall.

Om man därefter vilar, lögar sig samt sover och äter så kan man ta sig vidare till Bingsjö för ytterligare två nätters spel, dans, gemenskap och inspiration. I år var det särskilt kul att se att så många nya i Sandvikens spelmanslag tagit sig till gemenskapen i där. Man har under de två dagarna där gott om tid att prata och spela med gamla och nya bekanta. I år var det för första gången på länge åter badväder under dessa dagar. Då tar man sig ner till Dalstugas bastu eller badstrand. Danspaviljongen på stranden har utsökt akustik.....och skugga.

Många av oss lite äldre(!) ser dessa dagar i början av juli som ett par dagar i frihet där jaget styr, inga tider eller familj pockar på kraft. För de yngre(?) hägrar danslogar, nya bekantskaper, nya låtar och mingel i största allmänhet.

För mig hägrar alltid soluppgången 11 minuter över 4 på morgonen, för att inte tala om gästrikspellet kl 22 bakom Pekkös, värmen i Månssons gasolkök, Åke Wänns prästgård med gäster och där allt kan hända, Finnbackadansen, de primitiva matlagningsfinesserna och de små kulinariska läckerheter som finns i alla kylväskor, ochoch

Varför inte ta ledigt själv och uppleva ett annat Sverige?

frågar Michael Müller

Storviksspelträff den 8 augusti

Onsdagen den 8:e augusti var spelträffen förlagd hemma hos Sture och Helena Johansson i Storvik. Spelmän droppade in vartefter och till slut var vi nog närmare 20 personer. En eld för grillning var igång och snart kom spelandet igång även om bristen på gemensamma låtar var besvärande. Tyvärr kom också regnandet igång, men här fanns lösningar även på detta. Somliga spelade under ett tak medan andra spelade inne i en kåta där rökluften från elden satt kvar i kläder och instrument (!) veckor efteråt.

Snart kom augustiskymningen och några troppade av. Andra sökte sig till bastun som nu blivit varm och snart trängde den lössläppta sången ut, vilken säkert hördes över hela nejden. Tack för en trevlig kväll !

skrev Bertil Ridal

Spelkurs i Oslättfors – återigen succé !

I flera år, i högsommartid, har Michael Muller och hans Christina initierat till en spel- och sångkurs i Oslättfors. I år var två inspiratörer från Östergötland inbjudna; Susanne Lind och Louise Schultz.

Susanne och Louise var, för de flesta av oss, ganska okända men det visade sig snabbt att båda var mycket duktiga spelmän och sångerskor och framför allt var de skickliga pedagoger. Här kan man verkligen tala om ”strukturerad pedagogik”. Jag, som inte deltagit i en spelkurs på 10 år, kunde följa de utmärkta undervisningsstråken utan så större möda. Jag fick massor med mig hem i form av låtar, sånger, nya bekanskap och minnen. Minnen som idag, när höstrusket kryper in på oss, känns mycket värdefulla. Jag försöker hålla alla låtar och sånger vid liv, även om jag måste erkänna att kompet jag lärde mig är som bortblåst!

En kurshelg består ju av så mycket mer än fiolspel och sång. Bara det att få bo tillsammans med en massa tjejer, damer, tanter, ja kalla oss vad ni vill!! ”*Tjejerna till höger uppe på övervåningen*” var instruktionen. Jag valde en säng som för ögat såg ut att vara toppen, men visade sig vara rena tortyren att ligga i. Det visste ju alla andra som varit med förr, jag var ju ny... Christina och Michael stod för allt det praktiska, såg till att allt blev till det bästa för oss deltagare och det gjorde de helt suveränt. Christina bjöd på underbar mat under hela kursen, tidig morgon som sen kväll.

På lördagskvällen hölls en liten offentlig konsert med efterföljande fika och fest. Michael inledde med att spela några låtar ensam på fiol. Mycket sirligt och fint! Susanne och Louise gav en ovanlig konsert, en ”drama-spelkonsert” vill jag kalla det. Mycket proffsigt framfört!

Dryga 20-talet personer fick uppleva en helg med massor av spel, dans och sång. Vid söndag eftermiddag skildes vi åt, alla mycket nöjda och jag hoppas att det kommer en inbjudan även nästa år till en spelkurs i Oslättfors!

önskar Lena Brunk

Augustimörker på Vretas

Gävlespelmännens spelträff hålles av hävd(?) i augusti. Så även i år då Vretas hembygdsgård i Valbo lockade skaror av spelmän (ett tiotal) den 22/8. Ganska snabbt bedrevs spelandet inomhus, kanske pga att miljön i huset är så fantastisk. Endast levande ljus, öppen brasa som sprakade och den härliga akustik som blir av träväggar och lågt tak. Det akustiska fiol och harpljudet håller sig gott inom de 4 väggarna och försvinner inte som utomhus. Roligt var också att en liten publik infunnit sig. De applåderade och fick emellanåt även höra vad vi spelade. När det blev hemresedags låg augustimörkret kompakt, men ögonen var ju redan inställda på 1800-talsbelysningen, så vi hittade lätt fram till våra bilar.

påstår Michael Müller

Spelträff vid Kalvsnäs kvarn i Torsåker den 5 september

En inbjudan till spelträff för Gästriklands spelmansförbund, lockade ett dussintal spelmän till Kalvsnäs kvarn i Torsåker. Vi hälsades välkomna av en representant för byalaget, som berättade historien kring kvarnen. Kalvsnäs byalag som förvaltar kvarnen och har efter ett jättearbete skapat en mötesplats för byn, men också en miljö som passar alldeles utmärkt för kulturaktiviteter, som den spelträff vi deltog i.

Spelat började som sig bör, med Torsåkerslåtar och efter avbrott för fika (som byalaget naturligtvis ordnat) fortsatte spelet i skenet av levande ljus ytterligare några timmar. Det kändes att hösten var i annalkande när mörkret föll, för kylan gjorde sig påmind innan vi bröt upp för kvällen. Kvällens arrangemang var det sista för säsongen i kvarnen.

Ett stort tack till Lena Brunk för initiativet och Kalvsnäs byalag för en minnesvärd kväll. Vi som var där, ser fram mot en ny inbjudan.

gör Anders Sundberg

Rätt nu lider det åt Mikaeli, nu har jag tjänat ut mitt år...

Ja, så heter det i visan och det är väl där jag är nu. Det börjar närma sig den tiden för oss fäbodstintor att byta arbetsgivare, om man inte är nöjd med den man har och vill stanna kvar förstås.

Den 1:a juni gjorde jag min första vandring i år till Nymmenåsens fäbodan vid Ovansjö Hembygdsgård. Mina förväntningar var att få arbeta kreativt med barnen som besöker oss och längtan stor att få lägga undan den tunga litteraturen jag läst på högskolan under våren. När jag närmar mig fäboden hör jag Helena kula "*Var är du?*" Jag stannar upp och ger ett svar: "*Let icke, nu är jag hemma*" och samtidigt passar jag på att ge ut mitt värsta "Ronjaskrik", för det är så härligt att komma tillbaka till Nymmenåsen varje vår. På fäboden är alla barn igång och leker. En del har hittat in till djuren i ladugården, där både smågrisarna och kossan blir mjölkade, hästen ryktad och lammen ompysslade. Inne i stugan dukar barnen fram till middag och väntar att jägarna ska komma hem från skogen för att äta nygräddad pannkaka. Äggen har de hämtat

på väggen. Det kärnas smör och bakas bröd. I en vrå sitter några pigor och kardar ull för att sedan gå ut på gården och tova. Utanför den övre stugan är slöjdandet i full gång. Barnen täljer knivar, krokar, fiskespön och många andra finurliga saker. Vid baljorna tvättar drängarna skjortor som de har spillt ketchup på och några barn skurar en matta. Jag blir alldeles varm i hjärtat när jag ser alla dessa barn som tar leken på fullaste allvar och med detta får kunskaper om sin hembygds historia.

Lika varm om hjärtat blir jag när vi fäbodstintor kallar till visstuga på kvällen. Många av Tallhedssångarna kommer för att i den härliga sommarkvällen sjunga visor från Bro och lyssna till Åsas vackra fiolspel. När jag tänker tillbaka på denna sköna kväll och alla roliga dagar med barnen på Nymmenåsen så undrar jag om det är klokt att byta arbetsgivare? Jag har nu tjänat ut mitt år men jag stannar om jag får.

sa ...Anne-Marie Ivarsson

Åsa löser Sandvikens spelmanslags växtvärk

*Just nu spelas det fiol som aldrig förr i Sandvikens spelmanslag, och "värre" blir det. En annons i det lokala Annonssbladet lockade 16 vuxna att anmäla sig till vår nybörjarkurs i fiolspel. Vilket intresse! Hur ska vi klara denna anstormning? Lugn bara, vi har ju **Åsa Pettersson** med i laget, och hon är den rätta att ta hand om alla nya medlemmar.*

Åsa är kanske ett obekant ansikte för många ännu, men det lär bli ändring på det i fortsättningen.

Hon har haft en kurs igång i ett år, och nu blir det två nya kurser, eller...?

- Ja, det kanske blir tre, säger Åsa. En av deltagarnas chaufförer satt med på första övningen, och nu vill han börja också. Ett par andra hade kompisar som ville vara med, och några till har hört av sig efteråt så jag har så det räcker till en tredje kurs. Sen har jag lovat hjälpa en grupp i Österfärnebo, men det blir bara en gång i månaden.

- Jag måste säga att det är helt fantastiskt att så många vuxna vill antingen plocka ner fiolen från väggen igen, eller börja med något helt nytt, säger Åsa. Vilka häftiga människor! När det ringer pensionärer och anmäler sig till nybörjarkurs i fiol så tänker jag inom mig att så vill jag också bli när jag blir pensionär.

Många järn i elden

Vi som känner Åsa vet att hon själv minsann inte är rädd för att prova på olika saker, trots att det är långt kvar till pension. Första fiol i Symfoniorkestern, kulning, körsång, klezmermusik, och teatermusik är en provkarta på vad Åsa försöker hinna med förutom kurserna i fiolspel och jobbet som fiolpedagog.

- Jag älskar mitt jobb som fiollärare. Det är så roligt och givande och utvecklande. Jag jobbar uppe i Ockelbo och jag åker runt i hela kommunen, till småskolor i Åmot och Jädraås bl a. Jag har massor med elever och fiolspellet växer så det knakar. Nu kommer det att vara full rulle eftersom den stundande folkmusikfesten med dess ungdomssatsning verkligen har dykt upp som en morot för barnen. De ska få åka på läger och spela folkmusik hela dagarna, så nu tindrar dom med sina ögon.

Teatermusik och skådis

Teatermusik hade Åsa provat på tidigare, innan hon ringde till Hofors Lyriska för att fråga om hon kunde få sjunga i kören i deras produktion av "Spelman på taket". Teaterledningen upptäckte att hon var fiollärare, och i stället för i kören hamnade hon direkt i hetluften och fick rollen som spelmannen på taket. Föreställningen blev en stor succé under våren på teatern i Hofors. I somras sattes den upp i Gammelstilla med fullsatta hus varje kväll, och Åsa var högst delaktig i framgången med sin fiol i näven.

- Otroligt roligt! Alla lade ner ett fantastiskt jobb, jag var imponerad måste jag säga.

Hårt att bli sandvikare

Åsa föddes i Västerås, och hon bestämde sig tidigt för att bli musiklärare. Hon gick på musikutbildning i Falun och Linköping innan hon utbildade sig till fiollärare på Musikhögskolan i Malmö. Efter åtta år i Malmö, hamnade hon i Sandviken.

- Jag måste säga att det var en ganska tuff omställning att flytta från min etta mitt i centrala Malmö till Sandviken. I början så trivdes jag inte alls. Usch och fy!

Åsa har snart bott två år i Sandviken och hon trivs bättre nu och en anledning är att hon fått nya kontakter genom folkmusiken.

En annan anledning är att hon och Niklas (jazzpianist i Sandvik Big Band m.m.) tillsammans har flyttat in ovanpå Berglunds bageri i Kungsgården.

- Lägenheten i Björksätra var sprickfärdig av alla instrument, och lyhört var det också. Jag köpte en digeridoo (australiansisk "lur") förut, men den har jag aldrig vågat spela på. Nu ska det bli spela av !!!

Åsa vill gärna hinna med att sjunga uppe i Tallheden någon gång, och en kurs i irländskt fiolspel vore inte så dumt, och ... Ja, musiken fyller upp mycket av Åsas liv och idéerna är många.

Vi på Resonans önskar Åsa och hennes elever lycka till i fortsättningen!

Nygammal veteran

En av nybörjarna i Åsas grupper är Eva Börjesson, gift med en annan Börjesson som är väl känd i dessa sammanhang.

-Det är skitkul att spela, är Evas spontana kommentar. *Visst låter det illa ibland, men det struntar vi i. Vi öser på ändå, och alla har roligt.*

Livet är förgängligt, det vet vi alla. Ändå kommer både sjukdom och livets slut ofta alltför plötsligt. Under sommaren som var kunde man läsa i lokalpressen om spelmannen och hembygdsforskaren Erik Eriksson i Kungsgården fränfalle. Även Hillespelmannen Bengt Hillgren gick under sommaren bort. Vännen Edvin Holmberg har skickat in några personliga rader:

Minnesruna över Bengt Hillgren

I min teckning i ord, över Joel Rådberg, "en spelman har gått ur tiden, en spelman till kropp och själ", stämmer även väl in på den nyligen bortgångne Bengt Hillgren. Bengt och jag kom väl överens musikaliskt och det gjorde att vi under Zornmärkesuppspelningen på stämman i Gävle Folkets Park 1972 gick lite för oss själva och provade vårt samspel i "Liv-Antes polska". Detta blev upptakten på duon Bengt och Edvin.

Vi besökte från det året fram till 1981 inte mindre än 78 spelmansstämmor, från Södertälje i söder till Wilhelmina i norr. Vår säsong kunde börja i Hudiksvalls Museum i slutet av februari och avslutas i Uppsala i slutet av oktober. En bland många trevliga spelningar tillsammans var när vi lejdes att spela på Stockholms Spelmansgilles 35-årsjubileum. Vårt idoga spelande ledde även till samspelsmedalj i brons och silver samt så småningom även i guld i Stöde.

Vår gemensamma spelmansbana bröts något när Bengt började spela mer med Hille Spelmän 1980, men jag kommer alltid att minnas Bengt som en god spelkamrat och hade inte haft något emot att spela på hans jordfästning.

Vila i frid Bengt

Edvin Holmberg

Eva började spela fiol en gång i slutet av 70-talet, men sedan föddes barnen och det blev mindre tid för att hålla på.

- Nu är det dags igen, kände jag, när jag fick kännedom om Åsas kurs.

Eva och flera av hennes kurskamrater hoppas kunna vara med i Bingsjö och spela i sommar. Låtarna har hon redan i huvudet.

- Jag har ju varit med och hört Per spela dem i tjugofem år nu, skrattar hon. Men det är mycket att tänka på innan de kommer ut i fingrarna.

Vi ser fram emot kommande spelsommar och att då få spela ihop med Eva och hennes kompisar.

Mikael Nykäsenoja

Tillägg

För den som inte vet, så är Åsa med i Gästriklands Spelmansförbunds styrelse som ordinarie ledamot. Det är som ovan nämnts mycket hon oförväget kastar sig in i och vi andra i styrelsen är glada att hon med kort varsel i våras lät sig väljas in i styrelsen.

Ordföranden Michael Müller